

Lienz. 21. 11. 45. Št. 12

O POKORŠČINI

Kdo je zares priden, otroci?

Vsi veste, da tisti, ki rad uboga. Ubogati pa se pravi, spolniti voljo onih, ki imajo pravico nam ukazovati.

Koga pa moramo ubogati?

Najprej in pred vsemi drugimi moramo ubogati Boga. Bog je naš Stvarnik. Vse, kar imamo, telo in duša, vse je božji dar. Bog je naš najvišji Gospod, ljudje pa smo njegovi služabniki. Saj veste, kako je rekla Marija, ko ji je angel Gabrijel oznanil, da bo rodila Jezusa: "Glej, dekla sem Gospodova!" Tako bi morali misliti, delati in govoriti vsi. Če Bog kaj ukaže, moramo ubogati. Vsi poznate zgodbe o starem Abrahamu. Gospod katehet so vam jo gotovo že letos povedali v šoli. Bog mu je ukazal, naj edinca Izaka Njemu daruje. Nič se ni pomišljal, čeprav se mu je srce trgalo ob misli, da bo izgubil svojega edinca.

Boga moramo torej ubogati najprej in najbolj.

Koga pa moramo še ubogati ?

Za Bogom pa moramo ubogati svoje starše in učitelje. Starši doma in učitelji v šoli so božji namestniki. Bog jih je postal = vil, da nas vzgajajo in vodijo. Zato je nepokorščina velika žalitev božja.

Kdor ne uboga, ga tepe nadloga!

*Haj-ho, haj-ho,
iz dela zdaj gremo;
vsi zmučeni in lačni smo,
haj-ho, haj-ho*

Iz himne palčkov

Nekje za deveto goro in deveto vo = doolstoji na mogočni skali lep kristalni grad.

V tem gradu sta v davnih, davnih časih živel kralj in kraljica, ki sta imela prelepe hčerke Snegulčico. Bila je bela kot sneg, laske je imela črne kot oglje, in njena lička so bila rdeča kot kri. Bila je v veselje in srečo vsemu gradu.

Toda joji ko je bila Snegulčica stara 12 let, je dobra kraljica nenadoma umrla in v grad je prišla mačena, ki je bila hudobna kot noč. Sovražila je Snegulčico in jo preganjala na vsakem koraku, naj = bolj zaradi njene lepote. Nova kraljica je bila nasreč silno ničemarna. V svoji sobi je imela zrcalce, ki je znalo go = voriti. Toda, kadar koli je kraljica vpra = šala:

"Zrcalce, zrcalce po svetu poglej,
katera je lepša od mene, povej?"
ji je zrcalce vedno odgovarjalo:

"Prelepi ste res, o kraljica,
a Sneguljčica je lepša lepotica!"

To je mačeho tako jezilo, da je sklenila umoriti Sneguljčico. Poklicala je svojega lovca in mu naročila, naj odvede Sneguljčico v najtemnejši gozd in jo tam umori; v dokaz pa ji prinese njeno srce.

Lovec je res odvedel Sneguljčico globoko v gozd. Ko pa jo je hotel umoriti, se mu je uboga deklica zasmilila in jo je izpustil. Mesto nje je ubil srno, ji vzel srce in ga nesel hudobni mačehi.

Sneguljčica je tavalala po gozdu do trde noči. Vsa izmučena in premražena se je vlegla pod košat krast in zaspala. Tedaj pa je priskakljal k njej zajček, nato še veverica, lisica, čaplja in celo striček medved. Polegli so se okrog Sneguljčice in jo greli vse noč, dokler ni posijalo zlato

sonce in jo zbudilo. Kako se je pa Sneguljčica razveselila, ko je zagledala v bližini lično hišico - domek palčkov. Stekla je h kočici. Ker so bila vrata zaklenjena in ni bilo nikogar doma, je zlezla kar skozi okno v sobico. Na mizici je bilo že pripravljeno kosilo za palčke. Sneguljčica je bila zelo lačna, zato vzame z vsakega krožnika malo jedi, spiže par požirkov vinčka, nato pa se vleže v eno izmed posteljic in sladko zaspi...

Opoldne pridejo palčki z dela. Nemalo se začudijo, ko uzro Sneguljčico. Deklica jim vse pove, kako mora bežati pred hudobno mačeho, ki jo je hotela umoriti. Palčkom se zašmili ubožica in jo povabijo, naj kar pri njih ostane za gospodinjo, kar Sneguljčica z veseljem sprejme.

A hudobna mačeha je po zrcalec kmalu zvedela, da Sneguljčica živi. Začela je zopet kovati načrte, kako bi jo ugonobila. Najprej ji je poslala začaran glavnik, nato začaran pas, a palčki so jo vedno rešili. Nazadnje pa pride mačeha sama kot beračica k Sneguljčici in ji ponudi prelepo jabolko. A komaj ugrizne deklica jabolko, se že mrtva zgrudi na tla - grižljaj ji je obtičal v grlu.

Zaman so ubogi palčki jokali in žalovali. Sneguljčice niso mogli več priklicati v življenje.

Prav tedaj pa je prišel k palčkom na obisk kraljevič iz sosednje dežele. Ko vidi Sneguljčico, jo hoče imeti za vsako ceno, čeprav je mrtva. Palčki mu jo res podarijo.

Ko pa jo služabniki neso, se eden spo- takne in pri padcu zdrkne grižljaj Snegulj- čici iz grla in zopet je oživela.

To je bilo veselje! Kraljevič jo je ed- peljal v svoje kraljestvo in povabil vse palčke na svatbo. Pa tudi hudobno mačeho so povabili. Plesati je morala tako dolgo, dokler se ni mrtva zgrudila na tla.

M R A V L J A.

Zida drobna mravlja Dolgo pot nastopi varno si mravljišče, sto pedi od doma dan na dan ukvarja z blagom obložena se za blagor hiše. spet domov priroma.

Simon Jenko.

"Največja sreča in največje bogastvo je biti reven in siromašen v svojih že- ljah," pravi sv. Miklavž.

Pogu krasti čas je ena najbolj žalost- nih človeških zaposlitev.

Fr. Bazilij: Krompirčkove 390dbe

KROMPIRČEK NAJDE "SREČO".

Krompirček jo je mahal po širni prismodalski deželici. Če ga je kdo vprašal, kam se mu tako mudi, mu je junaško povedal, da mora najti prerokovanih šest koš v sreče. Ebro ve, dačakajo nanj, a kje? "Mor-da veste vi zanje?" je spraševal. Prismodalci pa so mu odkimavali in mu

bili strašansko neveščljivi.

Pa je zagledal Krompirček nekega dne Ribničana, ki je krepko koračil po cesti. Glej, glej! Pa ravno šest košev drugega v drugem je nosil na hrbtu.

"Šest koševi" je zažvižgal kratkohlačnik. "Pa menda niso te koši moje sreče?" In stopil je h krošnjarju ter ga pecukal za rokav. "Hej, očka, kam pa greste?"

"I kam. Po svetu. Suho robo prodajam. Ti koši so vse moje bogastvo in vsa moja sreča," je po ribniško zavil mož.

Krompirčka je kar vznak vrglo. Saj se mu je zdelo, da je s temi koši v zvezi sreča.

"Pa ste prepričani, da je ta sreča vaša?" je vprašal nezaupno.

Ribničan se je široko zasmel: "Ali si prismojen ali pa neumen, žvirca mala? Kaj re bom vedel, saj sem jih sam delal. Lepe denarce bom dobil za koše."

Krompirček je brž odparal počen groš, ki ga je pomolil krošnjarju: "Prodajte srečo meni, očka! Tu je denar." Ribničan pa spet v smeh, da se se visoko naloženi koši sumljivo gugali na levo in desno, naprej in nazaj. Saj bi moral imeti Krompirček najmanj sto grošev, če bi si hotel kupiti "srečo".

Pa sta se končno le dogovorila: "Fant naj postane krošnjarjev nosač, pa mu bo odstopil zadnji koš."

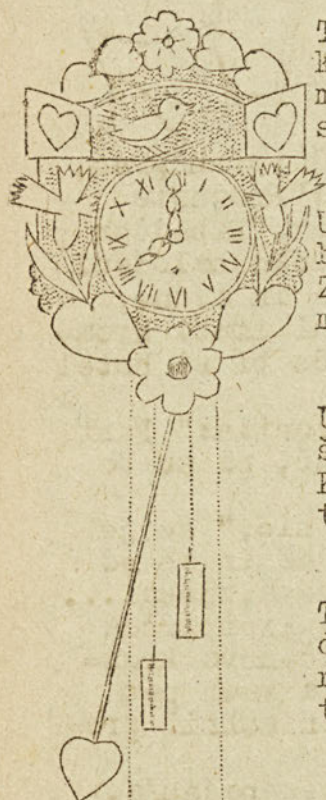
"Bolje en koš sreče kot nič," se je popraskal za ušesom Krompirček in se od veselja, da je rešil vsaj enega, zjokal...

Mnogo zemlje je pretlačil Krompirček in se potil po svetu z Ribničanovo krošnjo. Ko pa sta končno prodala vseh pet košev, jo je z zadnjim srečen mahnil proti domu.

Špeluza je kriknila od presenečenja, sinček Krompirček pa je vrgel prazen koš z rame in objel svojo mamico. "Pet košev sreče mi je ušlo, enega sem pa le srečno prinesel domov. Juhuhu!..."

(Dalje prih.)

Stenska ura

Tika, taka, tika,
kakor klepetulja stara
miga venomer z jezičkom
stenska ura in nas kara:

Ura šest je, drdrdr...
hej, pokonci, vi zaspenci!
Zajtrk že kadi se v skledi:
mleko in koruzni žganci.

Ura osem je...že glasno
šolski zvonec je zapel.
Kdor bo šolec zanemarjal,
ta nikdar ne bo vesel.

Tika, taka, tika,
dan za dnem priganja
nas in zlata mlada leta
tja v preteklost nam odganja.

UČITELJICA

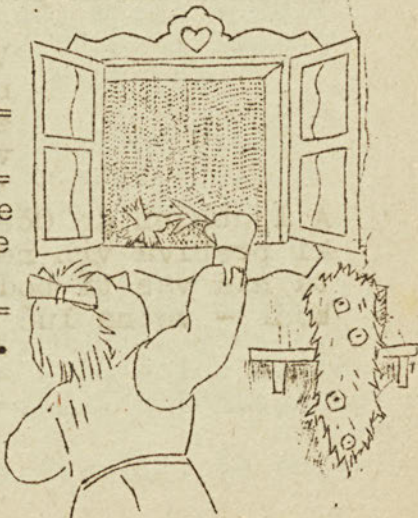

razcvelo pomladno jutro, se se vsuli otroci iz šole. Veseli so tekli in pripovedovali: "Ni pouka. Učiteljica je bolna."

Vrnili so se drugi dan in zvedeli: "Gospodičra leži in zdravnik je bil pri njej."

V soboto ponoči se gospodično Francko prevideli.

V nedeljo so se šolarji že naveličali prostih dni. V mali gorski vasici pa so govorili samo o gospodični in njeni bolezni, o njenem življenju in njeni smrti. Ženske so se skrbne zavzele zanjo. Okrog šole, ki leži lučaj daleč na samoti, so hodile po prstih in se šepetaje pogovarjale. Še v kosa, ki je sedel vrh smreke in glasno žvižgal svojo pesem, je vrgla Dobravska kos prsti, da je glasno zabavljajoč odletel. Ko so hodile povpraševati po zdravju gospodične Francke, ni nobena nikoli prišla praznih rok. Francka pa je odklanjala vse, le mrzle vede ne. Na okno se je stegnila tu in tam s troška roka in položila nanj šopek šmarnic. Vse je stikalo za cvetjem in tekmovalo, kdo ima gospodično

rajši. Gospodična se je nasmehnila otroški vdanosti.

Pa je gospodična Francka navzlic vsemu že v nedeljo umrla.

Dve noči so pletla dekleta vence. Najbolj postavni fantje so jo nesli. Otroci pa so obsuli njen grob s šmarnicami in potočili zanjo marsikatero grenko solzo.

"Kako mehka srea bijejo pod trdo skorjo ljudem v tem gorskem zatišju," je rekel tujec, ki je tistega dne prišel mimo.

Janez Jàlen.

Srce - oltar

Tvoja duša, ljubo dete,
bodi kakor lep oltar,
nanj polagaj misli svete,
grešnih misli pa nikdar.

Voščénice v belem krogu
na oltarju plamene,
želje, dvigajoče k Bogu,
v prsih tvojih naj gare !

A ljubezen do Očeta,
ki prebiva vrh neba,
ta nad vse ti bodi sveta,
bodi - večna luč srca.

Anton Medved.

V šoli lepega vedenja

ŠOLA SE USTANOVI.

Urbanček in Bontonček sta prav dobre volje prišla iz šole. Urbanček je hodil v šesti razred, Bontonček v drugega.

Bontonček se je celo popoldne sukal okoli mame in ji razkladal, kako je bilo v šoli. "Veš, mamica, letos imamo novo učiteljico gospodično Marico Galetovo. To je zlata duša, tako je dobra in nič se ne jezi in palice sploh nima. Jaz sem bil že vprašan in pesmico sem moral zapeti. Zape-

pel sem kar "Kovač je prižgal tobak". - To so se mi smejali! - Joj, glavno bi pa skraj pozabil. V nedeljo popoldne bomo imeli tudi šolo, pa ne navadno, ampak - Urbanček, kako se ji že pravi?" Šola lepega vedenja!" "Kako?" se je zavzela mamica.

"Gospodična Galetova", razlaga Urbanček, "se je ponudila, da bo vsako nedeljo po večernicah zbirala otroke na šolskem vrtu in jih učila, kako se morajo obnašati na cesti, v cerkvi, za mizo; kako je treba pozdravljati, kako poziti na snago na sebi in okrog sebe in podobno. Vsak kdor hoče, se lahko vpiše v to šolo. Mamica, ali bi se smela tudi midva z Bontončkom vpisati?"

"To vama pa prav rada devolim. Le poj-

dita, da se kista tudi vidva naučila lepega vedenja."

Bontonček je kar poskočil od veselja, ne toliko zaradi šole, ampak veliko bolj zato, da bo ob nedeljah popoldne lahko malo smuknil od doma.

= = = = =

Ej, otroci, ali bi hoteli tudi vi z Urbančkom in Bontenčkom v šolo lepega vedenja? Vsi, ki imate dobro voljo, kaj lepega in koristnega se naučiti za življenje, le pridno segajte po "Begunski mladini" in marljivo zasledujte vsak tedn, kaj vse sta se Urbanček in Bontonček naučila v tej šoli.

Drobne novice

ISKRENA ZAHVALA. Naši mali se najpristručneje zahvaljujejo požrtvovalnemu nogometnemu moštvu iz taborišča v Lienzu za velikodušno darilo 711 Š kot izkupiček od nedeljske nogometne tekme. Pristrčni: "Bog plačaj!"

PRAVLJIČNO IGRICO "SNEGULJČICO" bodo priredili otroci iz begunskega taborišča v Lienzu v petek, soboto in ponedeljek 23., 24. in 25. novembra. Prireditelj za vso taboriško mladino bo vsak ob 5^h popoldne.

SVEI MIKLAVŽ iz prelepih nebes že radovedno poizveduje, kateri otroci iz našega taborišča so kaj pridni. Tudi parkelj se zanima, koliko leskovk bo treba urezati. Pripravite se!